

FYRSTA REGLA

Sólarengillinn skipuleggur sig og dreifir ekki kröftum sínum, en í djúpri íhugun hefur samband við spegilmynd sína.

A. Nokkrar grunnforsendur

B. Vegur lærisveinsins

FYRSTA REGLA

VEGUR LÆRISVEINSINS

Sá sem stundar hvítakynngi er ávallt í meðvitaðri samstillingu við sjálf sitt eða „engil“ og er móttækilegur fyrir fyrirætlunum hans og ásetningi og því fær um að taka við æðri áhrifum. Við þurfum að hafa það hugfast að hvítakynngi vinnur ætíð að ofan og niður á við og er afleiðing af sveiflutíðni sálarinnar en ekki neinna hvata sem stafa frá einhverjum af tungltívunum. Niðurstreymi hinnar mótandi orku frá sólarenglinum er afleiðing af innri íhugun hans og stöðugri hugleiðingu hans um tilganginn og áætlunina; hann dregur til sín krafta sína áður en hann sendir þá með samþjöppuðum hætti til skugga síns, mannsins. Það kann að vera gagnlegt fyrir nemann að minnast þess hér, að sálin er í djúpri hugleiðslu (á sama hátt og Logosinn) allan tíma hinnar efnislegu birtingar. Hugleiðslan er lotubundin í eðli sínu og viðkomandi sólarengill sendir orkustrauma út til „skugga“ síns í taktföstum lotum. Maðurinn skynjar þessa strauða sem „æðri hvatir sínar,“ drauma og háleita þrá. Það liggur því í augum uppi hvers vegna þeir sem ástunda hvítakynngi eru ætíð háþroskaðir og andlegir menn, því „spegilmyndin“ er sjaldan móttækileg fyrir sálinni eða sólarenglinum fyrr en eftir fjölmargar jarðvistir. Sólarengillinn hefur samband við „skugga“ sinn eða spegilmynd í gegnum sútratma-rásina, sem leiðir niður í gegnum líkamana að innstreymisopi í efnisheilanum, ef hægt er að orða það svo, en maðurinn getur þó ekki enn séð skýrt í neina átt.

Líti hann til baka sér hann aðeins þokur og fenjagufur á sviðum blekkinganna, en það vekur engan áhuga hjá honum. Ef hann lítur fram á við sér hann ljós í fjarlægð sem laðar hann til sín, en hann getur ekki enn séð það sem þetta ljós opinberar. Líti hann í kringum sig sér hann aðeins breytileg form og myndir frá formhlið lífsins. Ef hann lítur inn á við sér hann skugga ljóssins og verður var við margt sem þarf að hreinsa burt áður en hann getur nálgast hið fjarlæga ljós svo að það komist inn í hann. Þá sér hann að hann sjálfur er orðinn að ljósinu og getur starfað

í því og miðlað því til annarra.

Það má ef til vill hafa það í huga að braut lærisveinsins er á margan hátt erfiðasti hluti allrar þroskabrautarinnar. Sólarengillinn er í stöðugri hugleiðslu. Sveiflutíðni og styrkur orkustraumanna sem frá honum stafa fara sífellt vaxandi. Orkan hefur sívaxandi áhrif á formin sem sálin er að leitast við að tjá sig í gegnum og reyna að ná valdi yfir.

Þetta leiðir mig að sjöunda atriðinu sem ég setti fram í fyrri greining minni á fyrstu reglunni. Ég sagði, „Hugleiðingin hefur reglulega hrynjandi og er í eðli sínu lotubundin eins og allt annað í alheiminum. Sálin andar og líf forms hennar byggist á því“. Ekki má líta fram hjá hinni sérstöku hrynjandi sálarinnar í lífi leitandans. Alls staðar í náttúrunni er flóð og fjara, og í sjávarföllum úthafsins er að finna stórkostlega táknmynd eilífs lögmáls. Þegar leitandinn fer að laga sig að sjávarföllum sálarlífsins verður honum ljóst að á eftir hverju aðfalli sem lífgar og örvar fylgir ætíð útfall, jafn örugglega og verkanir hinna óbreytanlegu lögmála krafts. Þessi flóð og fjörur má sjá að verki í atburðarás dauða og holdgunar. Þau má einnig sjá þegar litið er yfir öll æviskeið mannsins í heild sinni, því sum æviskeið eru kyrrstæð og viðburðasnauð, hægfara og aðgerðarlítill frá sjónarmiði sálarreynslunnar, en aftur á móti eru önnur lífleg, full lífsreynslu og vaxtar. Þetta þurfið þið öll sem starfendur að hafa í huga þegar þið leitist við að leiðbeina öðrum við að lifa lífinu á réttan hátt. Er hann eða hún að verða fyrir útfalli eða aðfalli sálarorkunnar? Eru þau að ganga í gegnum tímabil kyrrðar til undirbúnings fyrir meiri kraft og átak, þannig að starfið sem inna þarf af hendi þarf að felast í styrkingu og stöðgun til að gera þeim kleift að vera stöðugum í andanum, eða eru þau að taka á móti aðfalli sálarorkunnar? Í því tilfelli þarf starfandinn að aðstoða við stjórnun og hagnýtingu orkunnar, því sé henni misbeitt getur það til skipbrots í lífinu, en fullrar og árangursríkrar þjónustu sé hún hyggilega nýtt.

Sá sem rannsakar sögu mannkynsins getur einnig beitt ofangreindum hugmyndum við athugun á stærri tímabilum kynstofna og kynþátta og uppgötvað með því margt athyglisvert. Mun mikilvægari fyrir okkur er sú vitneskja að þessi flóð og fjörur

í lífi lærisveinsins eru mun tíðari og kraftmeiri en í lífi hins venjulega manns. Umskipti þeirra eru svo hröð að það veldur miklum óþægindum. Hátindar og lægðir í lífsreynslu launspekingsins eru aðeins ein leið til að sýna fram á þessi flóð og fjörur í lífinu. Stundum gengur lærisveinninn í ljósi sólarinnar og stundum er myrkur á leið hans; stundum er gleði hins fullkomna samneytis hlutskipti hans og á öðrum tímum virðist allt sveipað drunga og deyfð; á tímum er starf hans árangursríkt og fullnægjandi og honum virðist hann geta veitt verulega hjálp; öðrum stundum finnst honum að hann hafi ekkert að gefa og að þjónusta hans sé andlaus og að því er virðist árangurslaus. Þá koma þeir dagar að allt virðist skýrt og augljóst, og það er eins og hann standi á fjallstindi og líti yfir sólskinsbjart landslag þar sem allt er skýrt fyrir sjónum hans. Hann veit og finnur að hann er Guðs sonur. Síðar safnast þó ský á himininn og hann er ekki lengur viss um neitt, og honum finnst sem hann viti ekkert með vissu. Hann gengur í geislum sólarinnar og yfirbugast næstum af ljóma og hita sólargeislanna, og hann veltir því fyrir sér hve lengi hann þurfi að ganga í gegnum þessa sveiflukenndu lífsreynslu og þessi róttæku umskipti milli andstæðnanna.

En þegar hann hefur gert sér grein fyrir því að það sem hann verður var við eru afleiðingar hinna síendurteknu kraftstrauma og áhrif frá hugleiðslu sálarinnar sem beinist að formþætti hans, verður honum merkingin ljósari og hann áttar sig á því að það er formið sem bregst ranglega við þessum áhrifum og svarar orkustreyminu illa og óreglulega. Honum lærir að óregla formlífsins hefur ekki lengur nein áhrif á hann þegar hann getur hafið vitund sína upp í sálarvitundina og náð þeirri hæð að vild (ef hægt er að orða það svo). Þá verður hann var við hinn þrönga stíg sem liggur frá sviði hins efnislega lífs til ríkis sálarinnar, og uppgötvar að þessi stígur mun leiða hann frá síbreytilegri veröld skilningarvitanna til hinnar skæru birtu dagsljóssins og heims raunveruleikans, þegar hann er orðinn fær um að þræða hann með öryggi.

Formhlið lífsins verður þá fyrir honum aðeins vettvangur þjónustu en ekki staður til að njóta þess sem skilningarvitin hafa upp á að bjóða. Neminn ætti að íhuga þessa síðustu setningu.

Hann ætti að stefna að því að lifa sem sál. Þá verða hinir endurteknu orkustraumar frá sálinni að orkusendingum sem hann sjálfur er ábyrgur fyrir og hefur sent af stað; hann er þá sjálfur hin upphaflega orsök en er ekki lengur leiksoppur áhrifa þeirra.

Frá öðru sjónarmiði má sjá tvo þætti, andardráttinn og formið sem þessi andardráttur lífgar og hvetur til virkni. Við vandlega athugun kemur í ljós að við höfum um óratíma samkennt okkur við formið; við höfum lagt áherslu á afleiðingar þeirra hvata sem við höfum mótttekið en höfum ekki skilið eðli andardráttisins, né þekkt eðli þess sem andar. Nú látum við okkur hins vegar varða þann sem andar reglubundið og beinir forminu til rétttrar virkni og stjórnunar. Þetta er tilgangur okkar og markmið. Réttur skilningur er samt nauðsynlegur ef við eigum að geta metið verkefni okkar og áhrif þess með skynsemi.

Margt fleira væri hægt að segja um þessa reglu, en nóg hefur verið látið í té til umhugsunar og sem grundvöll til athafna fyrir hinn venjulega mann sem sækist eftir því að gerast lærisveinn. Öll erum við venjuleg, er ekki svo? Ef við álitum að við séum eitthvað óvenjuleg og sérstök þá um leið aðgreinum við okkur frá öðrum og gerumst sek um synd aðgreiningar – hina einu eiginlegu synd.

Ef neminn tekur ofangreindar hugmyndir til greina ætti það að vekja hjá honum skilning á gildi hugleiðslustarfs síns, þar sem að baki starfsins við hugleiðslu morgunsins, upprifjunina um miðjan dag og endurskoðun og mat að kvöldi liggur hugmyndin um daglegt andsvar við orkusendingum sálarinnar. Stærri inn- og útflæði eru einnig gefin til kynna í hringrás tunglkomu og tunglfullingar. Hafið þetta í huga.

Ég bið þess að stöðugur og reglubundinn orkustraumur frá ríki andans leiki um okkur öll og beini okkur fram til ríkis ljóss, kærleika og þjónustu og framkalli hjá okkur öllum háttbundið andsvar! Ég bið þess einnig að það sé stöðug víxlverkun milli þeirra sem kenna og lærisveinsins sem sækist eftir leiðbeiningum!

Mikið undirbúningsstarf þarf að inna af hendi. Lærisveinninn á efnissviðinu og hinn innri kennari (hvort sem það er einn hinna máttugu eða „meistarinn innan hjartans“) þurfa að kynnast

hvorum öðrum nokkuð og venjast sveiflutíðni hvors annars. Kennarar á innri sviðunum hafa margt við að glíma þar sem hugsanaferli nema í efnislíkama er svo hægvirkt. En trú og traust byggja upp hina réttu sveiflutíðni sem um síðir mun gera rétt starf mögulegt. Skortur á trúnaðartrausti, ró og ástundun ásamt tilfinningalegu uppnámi kemur í veg fyrir árangur. Kennararnir á innri sviðunum verða að sýna óendanlega þolinmæði þegar þeir fást við alla þá sem þeir þurfa að notast við, þar eð aðrir betri eru ekki tiltækir. Eitthvert dómgreindarleysi á efnislega sviðinu getur gert efnislíkamann ómóttækilegan; einhverjar áhyggjur eða kvíði geta valdið því að sveiflutíðni geðlíkamans gerir móttöku hins innri tilgangs ómögulega; einhverjir fordómar, gagnrýni eða stolt kunna að vera til staðar og gert þar með huglíkamann gagnslausan. Þeir sem sækjast eftir því að sinna þessu erfiða starfi verða að sýna sjálfum sér ýtrustu aðgæslu og viðhalda þeim innri friði og hugræna sveigjanleika sem leiðir til þess að þeir geti orðið að einhverju liði við aðgæslu og leiðbeiningu mannkynsins.

Eftirfarandi reglur mætti því gefa:

1. Nauðsynlegt er að maðurinn sækist eftir því að hafa algerlega hreinan tilgang.

2. Næst fylgir hæfileikinn til að halda inn í þögn hinna æðri sviða. Kyrring hugans byggir á lögmáli hrynjandi. Ef sveiflutíðni þín beinist í margar áttir og þú skynjar hugsanir frá öllum hliðum getur þetta lögmál ekki snortið þig. Hugarró og sjálfstjórn verða að vera ríkjandi til að hægt sé að ná jafnvægi. Lögmál sveiflutíðni og athugun á atómísku efni eru nátengd. Þegar meira er vitað um þessi atóm, virkni þeirra, svörun og innri samskipti, mun fólk stjórna líkömum sínum á vísindalegan hátt og samstillta verkanir lögmála sveiflutíðni og hrynjandi. Þau eru hin sömu en samt eru þau ólík. Þau eru hlutar af lögmáli þyngdaraflsins. Jörðin sjálf er lífvera sem heldur öllum hlutum að sér með viljakrafti. Þetta er torskilið efni sem enn er lítið vitað um. Inn- og útöndun anda jarðarinnar hefur máttug áhrif á alla sveiflutíðni, – það er að segja, sveiflur í efni efnisheimsins. Tunglið tengist þessu einnig. Þeir af mankyninu, sem eru sérstaklega undir áhrifum tunglsins, bregðast við þessum

aðdráttarkrafti meira en nokkrir aðrir og nýtast ekki vel sem miðlarar. Sú þögn sem rækta skal er þögnin sem kemur af hinum innri friði. Leitendur eru hvattir til að hafa í huga að sá tími mun koma að þeir sjálfir verða þátttakendur í hópi kennaranna á innri hlið lífsins. Ef þeir hafa ekki þá lært þögnina sem styrkur og þekking veitir, hvernig geta þeir þá afborið samskiptaleysið sem virðist ríkja á milli þeirra og hinna sem dvelja á ytri hlið lífsins? Því er nauðsynlegt að læra að vera þögull, annars mun geðrænn órói hindra gagnlegt starf handan hliða dauðans.

3. Verið þess ætíð minnug að skortur á rósemi í daglegu lífi ykkar kemur í veg fyrir að kennararnir á sálarsviðunum geti náð sambandi við ykkur. Reynið því ætíð að vera hljóð í framrás lífsins, starfið, stritið, berjist og þráið, en viðhaldið ætíð hinni innri rósemi. Leitist ávallt við að starfa meira hið innra og rækta þannig móttækileika fyrir hinum æðri sviðum. Fullkominn stöðugleiki og innri sjálfsstjórn eru þeir eiginleikar sem meistararnir sækjast eftir hjá þeim sem þeir leitast við að nota. Það er sú innri sjálfsstjórn sem heldur sýninni stöðugri fyrir hugskotssjónum og starfar samtímis við hin ytri störf á efnis-sviðinu með einbeittri athygli efnisheilans sem á engan hátt lætur truflast af hinni innri næmni. Þetta felur í sér tvíhliða starfsemi.

4. Lærið að hafa stjórn á hugsunum. Nauðsynlegt er að hafa gætur á hugsunum sínum. Nú eru þeir tímar þegar mannkynið sem heild er að verða næmt og móttækilegt fyrir samspili hugsana. Sá tími nálgast að hugsun verður almenningseign, og aðrir munu skynja hugsanir þínar. Þess vegna er nauðsynlegt að gæta vel að hugsunum sínum. Þeir sem hafa náð snertingu við æðri sannindi og eru að verða næmir fyrir Alheimshuganum verða að verja sumt af þekkingu sinni fyrir afskiptum annarra huga. Leitendur verða að læra að hindra vissar hugsanir og koma í veg fyrir að viss þekking geti síast út í vitund almennings þegar þeir hafa samskipti við annað fólk.

Það er vissulega ákaflega mikilvægt að læra að meta gildi orðanna „*dreifir ekki kröftum sínum.*“ Það eru til svo mörg athafnasvið sem lærisveinn undir sálaráhrifum getur beint kröftum

sínum að. Ekki er auðvelt að öðlast fullvissu þegar val stendur á milli mismunandi athafnasviða, og sérhver leitandi þekkir það af eigin raun að standa ráðþrota. Við skulum setja vandamálið fram í formi spurningar og færa það niður á svið viðleitninnar í daglega lífinu, þar sem við erum ekki enn í aðstöðu til að skilja á hvern veg sálin getur „dreift kröftum sínum“ á æðri sviðunum.

Hver er sú viðmiðun sem maðurinn getur notað til að vita hvaða svið athafna er hið rétta fyrir hann? Eða með öðrum orðum, er til eitthvað upplýsandi sem gerir manninum kleift að velja með fullvissu hina réttu leið? Þessi spurning tengist ekki á neinn hátt því að velja á milli leiða andlegrar viðleitni eða lífs efnishyggju. Hún fjallar um það að velja rétta athöfn þegar maðurinn stendur frammi fyrir valkostum.

Á því er enginn vafi að á þessari leið stendur maðurinn frammi fyrir því að velja á milli sífellt óskýrari valkosta. Í stað hinnar grófu aðgreiningar í rétt og rangt, sem hin óþroskaða sál fæst við, koma fíngerðari blæbrigði hins minna og meira rétta, hins æðra og því sem er enn æðra, og vega verður og meta siðferðileg og andleg gildi með hárnákvæmri andlegri skynjun. Í álagi og amstri lífsins og við hinn stöðuga þrýsting sem allir eru undir frá öðrum meðlimum hópsins, er vandinn mjög flókinn og erfiður.

Við lausn slíkra vandamála getur undanfari nákvæmari lausnar falist í vissum einföldum aðgreiningum, og þegar slík ákvörðun hefur verið tekin, er hægt að velja nákvæmari stefnu í stað hennar. Það sem ljóslega fylgir í kjölfar þess að velja á milli rétts og rangs er valið á milli eigingjarnra og óeigingjarnra athafna, og það á hin heiðarlega sál auðvelt með að gera upp við sig. Val sem felur í sér að greint er á milli hagsmuna einstaklingsins og ábyrgðar heildarinnar yfirgnæfir fljótt aðra þætti og er ekki erfið þeim manni sem axlar sanngjarna ábyrgð. Takið eftir notkuninni á orðunum „sanngjörn ábyrgð.“ Við erum hér að fjalla um hinn venjulega skynsama mann en ekki ofstækis-manninn sem er sjúklega samviskusamur. Næst fylgir athugun á hagkvæmni, en það felur í sér mat á efnislegum þáttum varðandi viðskipti og fjármögnun sem svo leiðir til þess að gengið er úr skugga um hvað best er fyrir alla viðkomandi aðila. En eftir að

hafa komist að vissum punkti með þessari þrígreindu aðferð útilokunar, þá koma upp þau tilvik þar sem enn þarf að velja, og hvorki heilbrigð skynsemi né rökfræðileg greining virðast koma að gagni. Óskin er eingöngu sú að gera hið rétta; ætlunin er að starfa á hinn æðsta mögulega hátt og vinna eftir þeim línunum sem koma munu heildinni að sem mestu gagni, algerlega án tillits til persónulegra þátta. Samt sést engin birta yfir þeirri braut sem fara þarf; hinar réttu dyr finnast ekki og maðurinn getur ekki gert upp hug sinn. Hvað á þá að taka til bragðs? Annað tveggja:

Í fyrsta lagi getur leitandinn fylgt tilhneigingu sinni og valið þá leið af öllum mögulegum leiðum sem honum virðist viturlegust og best. Þetta felur í sér tiltrú á verkunum karmalögmálsins og sýnir einnig fram á þá staðföstu ákveðni sem er besta aðferðin fyrir persónuleikann til að læra að hlíta ákvörðunum sálarinnar. Það felur einnig í sér hæfileikann til að halda áfram í samræmi við teknar ákvarðanir og umbera þannig afleiðingar þeirra án kvíða eða eftirsjár.

Í öðru lagi getur hann beðið og reitt sig á sitt innra stefnuskyrn, því hann veit að hann mun fyrr eða síðar fá fullvissu um hina réttu leið með því að útiloka allar aðrar leiðir. Því fyrir slíkan mann er aðeins ein leið fær. Til að finna hana er þörf á innsæi. Mistök eru möguleg í fyrra tilfellinu, og af þeim getur maðurinn lært og hagnast; í síðara tilfellinu eru mistök óhugsandi og aðeins réttar athafnir mögulegar.

Það er því augljóst að allt snýst þetta um það að hafa skilning á stöðu sinni á þróunarbrautinni. Aðeins háþroskaður maður getur metið tíðir og tíma og getur greint nægilega vel hin fingerðu blæbrigði á milli geðrænna tilhneiginga og innsæisins.

Þegar maðurinn gerir upp hug sinn varðandi þessar tvær leiðir endanlegrar ákvörðunar, lát þann, sem ætti að nýta heilbrigða skynsemi sína og velja leið sem byggist á notkun efnishugans, ekki nota æðri leiðina, að bíða þess að dyr opnast. Með því er hann að búast við of miklu miðað við þá stöðu sem hann er í. Hann þarf að læra að leysa vandamál sín með réttri ákvörðun og réttri notkun hugans. Með þeirri aðferð mun hann vaxa, því rætur innsæisþekkingar liggja djúpt í sálinni, og það er því sálin sem hann verður að ná sambandi við áður en innsæið getur tekið til

starfa. Hér get ég aðeins gefið eina vísbendingu: Innsæið snýst ætíð um heildisstarf en ekki smávægileg persónuleg málefni. Ef þú ert maður sem enn er innstilltur í persónuleikanum, viðurkenndu það fyrir sjálfum þér og hafðu stjórn á athöfnum þínum með því tæki sem tiltækt er. Ef þú veist að þú ert starfandi sál, önnum kafin við að sinna hagsmunum annarra og óheft af eigingjarnri þrá, þá mun réttlát skylda þín verða efnd, ábyrgð þín öxluð, heildisstarfi þínu miða áfram og leiðin mun opnast fyrir þér um leið og þú vinnur næsta verk og uppfyllir næstu skyldu þína. Frá skyldum, fullkomlega efndum, munu koma þær meiri skyldur sem við nefnum heimsstarf; með því að taka á sig fjölskylduábyrgð kemur sá styrkur sem gerir okkur kleift að taka á okkur byrðar hins stærri hóps. Hver er því viðmiðunin?

Fyrir hinn þroskaðri leitanda vil ég endurtaka, að val um leiðir byggist á skynsamlegri notkun lægri hugans og heilbrigðrar skynsemi og því að hugsa ekki um eigin þægindi og persónulegan metnað. Þetta leiðir til uppfyllingar á skyldu. Hjá lærisveininum er um að ræða sjálfkrafa og nauðsynlegt áframhald á því sem að ofan greinir, að viðbættri notkun innsæisins sem leiðir í ljós það andartak þegar hægt er að axla víðtækari heildisskyldur réttlátlega og sinna þeim samhliða skyldum minni heildisins. Hugleiðið þetta. Innsæið vísar ekki á þær leiðir þar sem mögulegt er að ala á metnaði eða fullnægja þrá eftir framför í eiginhagsmunaskyni.